

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา มีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา

สมมติฐานของการวิจัย

ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษาที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านตามแผนการสอนปกติ

ตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยเลือกตัวอย่างประชากรจากประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 11 (จังหวัดนครราชสีมา สุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ) ที่พูดสองภาษาโดย

1. เลือกโรงเรียน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

คือ

1.1 เลือกโรงเรียนขนาดกลาง มีจำนวนห้องเรียนและจำนวนนักเรียนเพียงพอที่จะทำการวิจัยได้ โดยต้องมีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่น้อยกว่า 60 คน

1.2 เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตชุมชนที่ใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารกันและสามารถพูดภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว

1.3 ผู้บริหารและคณะครูเห็นความสำคัญและสนับสนุนงานวิจัย

ได้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหลักเขต อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ซึ่งอยู่ในชุมชนที่ใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น และมีความสามารถในการพูดภาษาเขมรและภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งสองภาษา มีจำนวนห้องเรียน 2 ห้องเรียน และมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 60 คน

2. แบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 ห้อง โดยใช้วิธีจับคู่คะแนน (Match by Pair) โดยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทักษะภาษาไทย ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2534 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 60 คน มาจัดเรียงลำดับแล้วจับคู่คะแนนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ได้ตัวอย่างประชากรห้องละ 30 คน ทั้งสองห้องมีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน โดยได้รับการอนุเคราะห์จากผู้บริหารโรงเรียนและครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นอย่างดี

3. เลือกห้องเรียนเพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละ 1 ห้องเรียน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านทั้ง 4 วิธี คือ การอ่านแบบ Skimming, Scanning, Extensive reading และ Intensive reading โดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่แจกให้แล้วตอบคำถามท้ายเนื้อเรื่องที่อ่าน และเขียนขั้นตอนการอ่านแต่ละวิธีลงในแบบรายงานขั้นตอนการอ่านอย่างละเอียด ซึ่งแบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วว่ามีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะใช้วัดความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านทั้ง 4 วิธีได้

2. แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา เป็นข้อสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีคุณภาพตามเกณฑ์ คือมีค่าความเที่ยง .89 มีค่าความยากง่ายระหว่าง .26 - .76 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปทุกข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปทดลองสอนเพื่อศึกษาผลของความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติกับการสอนอ่านตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองสอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre - test) นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา
2. เตรียมนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยทำการสอนทักษะการอ่าน 4 วิธี (การอ่านแบบ Skimming, Scanning, Extensive Reading และ Intensive Reading) ใช้เวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง (3 คาบ)
3. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านทั้ง 4 วิธี (การอ่านแบบ Skimming, Scanning, Extensive Reading และ Intensive Reading) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความพร้อมที่จะทำการทดลองสอนอ่านภาษาไทยโดยวิธีธรรมชาติได้หรือไม่ ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองทุกคนสามารถตอบคำถามท้ายเนื้อเรื่องที่อ่านจากแบบทดสอบพร้อมทั้งเขียนขั้นตอนการอ่านของทักษะการอ่านทั้ง 4 วิธี ได้อย่างถูกต้อง
4. ทดลองสอนอ่านภาษาไทยโดยวิธีธรรมชาติ และตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในเวลาเรียนปกติ ใช้เวลาในการสอนทั้งหมด 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง (3 คาบ)
5. เมื่อทดลองสอนครบทุกแผนการสอนแล้ว ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ครั้งที่ 2 (Post - test)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยทดสอบค่า t (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม โดยทดสอบค่าที่ (t - test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
3. เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยทดสอบค่าที่ (t - test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

สรุปผลการวิจัย

จากการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนทดสอบปรากฏผลดังนี้

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่เรียนด้วยการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่เรียนด้วยการสอนอ่านตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านตามแผนการสอนปกติในคู่มือของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองสอนเพื่อต้องการทราบผลว่าเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยหรือไม่ โดยตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านตามแผนการสอนปกติ (โดยใช้กิจกรรมการสอนในคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ) ทั้งนี้ด้วยมีความเชื่อว่า การที่นักเรียนได้อ่านในสิ่งที่ตนสนใจ มีจุดมุ่งหมายในการอ่าน และสามารถเลือกใช้ทักษะการอ่านได้

เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาพร้อมทั้งมีกลวิธีในการอ่านที่ดีแล้ว จะสามารถทำความเข้าใจ เรื่องที่อ่าน ได้ดีกว่าการอ่านอย่าง ไม่มีจุดมุ่งหมาย หรือมีจุดมุ่งหมายเพื่อจำเนื้อเรื่องไว้ตอบคำถาม เพียงอย่างเดียว

ผลการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ และที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองทั้ง 2 วิธี ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการสอนอ่านทั้งสองวิธี เป็นกิจกรรมที่สามารถทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อักษร รุ่งมณี (2525) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนหลังจากได้รับกิจกรรมการอ่านแล้ว สูงขึ้นกว่าก่อนได้รับกิจกรรมการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพัชรินทร์ วัฒนาศักดิ์ (2528) ที่ทำการวิจัยแล้วพบว่า ถ้าสามารถจัดการเรียนการสอนให้เป็นระบบและมีขั้นตอนการสอนที่แน่นอน จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีและง่ายขึ้น นอกจากนี้ บรรยากาศในชั้นเรียนยังมี ส่วนช่วยให้การจัดการเรียนการสอนทั้งสองวิธีประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดีด้วย เพราะผู้วิจัยได้จัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มเกิดความสนุกสนานและมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกคน สังเกตได้จากการที่นักเรียนทุกคนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน และร่วมปฏิบัติกิจกรรมทุกขั้นตอนด้วยดีทุกครั้ง จึงทำให้คะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน สูงขึ้นทั้งสองกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528) ที่ว่า การมีทัศนคติที่ดี ต่อบทเรียนใด ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้นได้เป็นอย่างดี

2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา ที่ได้รับการสอนอ่านตามแผนการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 การที่ผลของการวิจัยปรากฏออกมาเช่นนี้ อาจพิจารณาได้จากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติมีการตั้งเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายของการอ่านทุกครั้ง โดยให้นักเรียนพิจารณาว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และควรอ่านเรื่องลักษณะนั้น ๆ เพื่ออะไร ทำให้นักเรียนได้แยกแยะและวิเคราะห์เนื้อหาอย่างเป็นระบบ จึงเกิดความพร้อมที่จะอ่าน ซึ่งความสามารถด้านการตั้งเป้าหมายของการอ่านนี้ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง จะได้รับการฝึกให้ตั้งเป้าหมายของการอ่าน และทำการทดสอบแล้วว่าสามารถตั้งเป้าหมายของการอ่านได้เป็นอย่างดี ดังนั้นนักเรียนกลุ่มทดลองจึงสามารถตั้งเป้าหมายของการอ่านโดยพิจารณาจากเนื้อหาที่ครูให้อ่านได้ โดยตรวจสอบได้จากการที่นักเรียนบันทึกเป้าหมายของการอ่านลงในแบบบันทึกการอ่าน จึงทำให้นักเรียนอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายและเกิดความเข้าใจในเรื่องที่ผ่านได้ดี ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ อรุณี วิริยะจิตรา (2525) ที่ว่าการอ่านที่มีประสิทธิภาพผู้อ่านจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายไว้ล่วงหน้าว่ามีวัตถุประสงค์อะไรในการอ่าน จะทำให้การอ่านนั้นมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น

2.2 การอ่านโดยวิธีธรรมชาติ นักเรียนจะต้องสามารถเลือกใช้ทักษะการอ่านได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการอ่าน ซึ่งทักษะการอ่านแต่ละวิธีก็จะเหมาะสมกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของการอ่านแตกต่างกันไป เช่น การอ่านแบบ Skimming จะเหมาะกับจุดมุ่งหมายของการอ่านที่ต้องการเก็บใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน โดยไม่เน้นที่การเก็บรายละเอียดทั้งหมด จะอ่านผ่านไปบนข้อความที่สำคัญและข้ามข้อความที่ไม่สำคัญหรือไม่ต้องการไป การอ่านแบบ Scanning จะเหมาะกับจุดมุ่งหมายของการอ่านที่ต้องการข้อมูลเฉพาะเจาะจง โดยไม่เน้นที่รายละเอียดของสิ่งที่อ่านเช่นกัน แต่จะอ่านโดยพิจารณาหาข้อมูลที่ต้องการเท่านั้น การอ่านแบบ Extensive Reading จะเหมาะกับจุดมุ่งหมายของการอ่านที่ต้องการความบันเทิง หรือพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การอ่านนวนิยาย บทละคร ตำนาน สารคดี ซึ่งไม่ต้องทำความเข้าใจอะไรที่ลึกซึ้งมากนัก แต่ต้องการที่จะจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เรียงลำดับเนื้อเรื่อง จับแนวคิดของผู้เขียน สามารถบอกเค้าโครงเรื่องและบุคลิกลักษณะของตัวละครได้ เป็นต้น และการอ่านแบบ Intensive Reading จะเหมาะกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการเก็บรายละเอียดของเรื่องที่อ่านให้ได้มากที่สุด เช่น การอ่านตำราต่าง ๆ วิธีปฏิบัติ ขั้นตอนการทดลอง เป็นต้น ส่วนมากจะเป็นการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า การที่นักเรียนรู้จักเลือกใช้ทักษะการอ่านได้เหมาะสมกับเนื้อหาและเป้าหมายของการอ่านนี้ทำให้พวกเขาสามารถอ่านเนื้อเรื่องที่ใช้ในการทดลองสอน และเนื้อเรื่องในแบบทดสอบได้อย่างรวดเร็ว และสามารถทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีอีกด้วย ดังที่ กูดแมน (Goodman, 1976) ได้กล่าวไว้สอดคล้องกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2525)

ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีและอ่านได้อย่างคล่องแคล่วนั้น จะต้องสามารถเลือกทักษะหรือเทคนิควิธีการที่เหมาะสมมาใช้กับจุดมุ่งหมายของการอ่านและสื่อที่เขาอ่านเสมอ สรุปได้ว่าเมื่อนักเรียนมีความสามารถในการตั้งเป้าหมายของการอ่าน เลือกทักษะการอ่าน และใช้ทักษะการอ่านได้เหมาะสมกับเนื้อหาและเป้าหมายของการอ่านตามวิธีการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติแล้ว ทำให้ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนเพิ่มขึ้น

2.3 ในขณะที่นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องโดยวิธีธรรมชาตินั้นพวกเขาจะใช้กลวิธีในการอ่าน (Reading Strategies) เช่น การอ่านเพื่อหาความหมาย (Reading for meaning) ไม่จำเป็นต้องอ่านทุกคำหรือข้อความ การใช้ทักษะการเดาความหมาย (Predict meaning) และการใช้บริบท (Use contexts) ซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในเนื้อหา (Texts) ที่อ่าน เช่น พิจารณาจากบริบทที่อยู่รอบ ๆ ชื่อเรื่อง ตัวอย่าง คำอธิบาย รูปภาพ แผนภูมิ เป็นต้น และความรู้จากภายนอก (Outside the texts) เช่น ความรู้จากประสบการณ์ของผู้อ่าน (Real World Information) ประกอบในการพิจารณาความหมายของคำศัพท์ และเนื้อเรื่องที่อ่านทำให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็วและเข้าใจในสิ่งที่อ่านเนื่องจากรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านสอดคล้องกับคำกล่าวของ กูดแมน (Goodman, 1976) ที่ว่า ผู้ที่อ่านได้อย่างคล่องแคล่วนั้น จะเลือกใช้ทักษะการอ่านที่เหมาะสมกับเป้าหมายและสื่อที่เขาอ่านเสมอ ซึ่งเขาจะไม่อ่านทุกคำและจะใช้สัญญาณต่าง ๆ (Various linguistic cues) เช่น รูปภาพ โครงสร้าง ความหมาย และประสบการณ์ของเขา มาช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นเมื่อนักเรียนใช้กลวิธีในการอ่านในการอ่านแบบทดสอบ พวกเขาก็สามารถหาความหมายของคำหรือข้อความของเนื้อเรื่องในแบบทดสอบได้ ทำให้ทำคะแนนในแบบทดสอบหลังการทดลองได้ดี นอกจากนี้สิ่งที่พวกเขาจะต้องพบและอ่านในชีวิตประจำวันนั้น จะประกอบด้วยคำ หรือข้อความที่ไม่รู้ความหมายอยู่มากมาย การใช้กลวิธีในการอ่านจะทำให้พวกเขาสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว และทำความเข้าใจเรื่องที่ได้เป็นอย่างดี ทำให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้

2.4 การหาความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ควรศึกษา ซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน การสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติจะไม่ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากการอธิบายของครู หรือจากการให้นักเรียนหาความหมายจากพจนานุกรมท้ายหนังสือแบบเรียน แต่จะให้นักเรียนช่วยกันหาความหมายโดยใช้บริบท (Contexts) และความรู้จากประสบการณ์ของนักเรียนที่มีอยู่ช่วยในการพิจารณาเดาความหมาย นักเรียนทุกคนจะได้รับการฝึกให้สามารถเดาความหมายและหาที่มาของความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ควรศึกษาในทุกบทเรียน ดังนั้นเมื่อนักเรียนทำ

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยหลังการทดลอง จึงใช้ทักษะที่ฝึกฝนไปใช้ในการพิจารณาหาความหมายของคำ หรือกลุ่มคำที่ไม่รู้ความหมายจนสามารถรู้ความหมายและเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ทำให้ได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ ภาสนีย์ รักษาพรหมณ์ (2524) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งผลปรากฏว่า คำสัมพันธ์ศัพท์สัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับสูง แสดงว่า ถ้านักเรียนมีความเข้าใจในคำศัพท์สูงก็จะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านสูง ทำนองเดียวกัน ถ้านักเรียนมีความเข้าใจในคำศัพท์ต่ำก็จะมี ความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับต่ำด้วย

2.5 ด้านกิจกรรมเสริมความเข้าใจในการอ่าน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มทดลอง ปฏิบัติกิจกรรมเสริมความเข้าใจในการอ่าน โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มย่อย (6 คน) วาดภาพจากเนื้อเรื่องที่อ่าน จะแบ่งเนื้อหาให้กลุ่มละ 1 ตอนเพื่อให้แต่ละกลุ่มช่วยกันวาดภาพจากเนื้อเรื่องตอนที่ได้รับมอบหมาย แล้วให้แต่ละกลุ่มรายงานเนื้อเรื่องจากภาพของกลุ่มตนเอง และนำภาพทั้งหมดมาติดเรียงกันเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง การที่ผู้วิจัยเลือกให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมวาดภาพนี้เพราะเห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะชอบการวาดภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุวนิช ศรีสง่า (2516) ที่ว่า การสื่อสารด้วยภาพนั้นจะสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนชั้นอนุบาลและประถมศึกษา ถ้าหากสามารถเขียนภาพประกอบคำบรรยายหรือเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้ ก็จะเพิ่มความสนใจ ความอยากรู้ให้กับนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น และต้องการให้นักเรียนใช้จินตนาการระลึกถึงเรื่องที่อ่านขณะวาดภาพ เพราะการใช้จินตนาการจะช่วยในการทบทวนเรื่องที่อ่านแล้วให้ชัดเจน เพื่อการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านนั้นอย่างได้ผล ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เพรสลีย์ (Pressley, 1977) ที่ว่า นักเรียนจะได้รับประโยชน์จากการสอนให้วาดภาพในใจหรือจินตนาการขึ้น ตรงกับเนื้อหา ร้อยแก้วที่เขาได้ฟังหรืออ่าน และสอดคล้องกับ สุวรรณ รัตนธรรมเมธี (2533) ที่ให้ความเห็นว่า จินตนาการนั้นเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการอ่านได้เป็นอย่างดี เพราะเมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วมีโอกาสดูจินตนาการไปด้วยจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งปรากฏว่าเมื่อถึงขั้นตอนนี้ นักเรียนจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรมมาก โดยทุกคนจะร่วมมือกันสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่องตอนที่ได้รับมอบหมาย ช่วยกันวาดภาพ ตลอดจนออกมา รายงานเนื้อเรื่องประกอบภาพที่วาดได้เป็นอย่างดี

2.6 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระและทั่วถึง เช่น การให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเพื่อตั้งเป้าหมายของการอ่าน และเลือกทักษะที่ใช้ในการอ่าน การให้ร่วมกันสรุปใจความสำคัญที่ได้จากเนื้อเรื่องที่อ่านลงในแบบบันทึก การอ่าน การให้ทุกคนใช้จินตนาการแล้วช่วยกันคิดวาดภาพตามเนื้อเรื่อง ซึ่งในขั้นตอนต่าง ๆ นี้ นักเรียนทุกคนจะแสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ แรก ๆ ก็จะได้ความคิดเห็นที่หลากหลาย แล้วจึงช่วยกันสรุปรวบรวมจนได้เป็นแนวคิดของกลุ่มในที่สุด กล่าวได้ว่า การให้นักเรียนได้มีโอกาสอภิปรายได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระและทั่วถึงนี้ จะช่วยให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และเร้าความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ดังที่ คูณ (Coon, 1959) ได้ศึกษาพบว่า การเปิดโอกาสให้สมาชิกได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระโดยไม่มีการวิพากษ์ วิจารณ์ หรือประเมินผล เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยเร้าให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วิเชียร ชูสงค์ (2524 - 2525) ที่กล่าวถึงวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ว่า ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกในรูปของการอภิปราย การทดลอง และการโต้เถียงที่ ตลอดจนไม่สร้างการสกัดกั้นความคิดของนักเรียน นอกจากจะช่วยให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และเร้าความสนใจแล้ว กิจกรรมดังกล่าวยังช่วยให้นักเรียนที่ไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นมีโอกาสและกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นมากขึ้นด้วย จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ในช่วงแรก ๆ ของการทดลองสอนนั้น มีนักเรียนบางคนไม่กล้าที่จะพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น เพราะผู้วิจัยได้ขอร้องให้นักเรียนพูดภาษาไทยขณะที่เรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งปกติพวกเขาจะใช้ภาษาเขมรพูดติดต่อกันในห้องเรียน ทำให้ไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาไทย แต่ในเวลาต่อมาพวกเขาจะเริ่มพูดแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนเป็นภาษาไทยได้อยู่ในระดับที่น่าพอใจ

2.7 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มในทุกขั้นตอน และให้ทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึง มีส่วนช่วยให้การสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2522) กล่าวว่า การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนได้ทั่วถึงมากที่สุด และการที่ผู้เรียนได้มีบทบาทต่าง ๆ ในการใช้ภาษา จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม ความกระตือรือร้นที่จะเรียนอย่างมีชีวิตชีวา นอกจากนั้นกิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดให้นักเรียนได้ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มยังส่งเสริมให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับครู และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเอง ทำให้พวกเขากล้าแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ รัตนา ประสพโชค (2524) ที่ทำการวิจัยเรื่อง

การพัฒนาการสื่อสารด้วยกิจกรรมกลุ่ม ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มมีแนวโน้ม
ที่มีความสามารถในการสื่อสารระหว่างบุคคลสูงด้วย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการที่ได้ทำการวิจัย ผู้วิจัยขอให้ข้อเสนอแนะดังนี้

1. การสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนที่พูดสองภาษานั้น นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่ค่อยกล้า
ใช้ภาษาไทยติดต่อสื่อสารกันในห้องเรียน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้
ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรกระตุ้นให้พูดภาษาไทยในขณะที่เรียน อาจโดยการพูดให้
นักเรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และมีความภาคภูมิใจที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ดีในฐานะที่เป็น
คนไทยคนหนึ่ง หรือโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้ใช้
ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกันในขณะเรียนให้มากที่สุด

2. ในการสอนทุกครั้งครูควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี เพื่อสร้างความ
สนใจและลดความวิตกกังวลของนักเรียน เพราะการสอนวิชาภาษาไทยให้กับนักเรียนที่พูดสอง
ภาษานี้เปรียบเหมือนการสอนภาษาที่สองให้กับพวกเขา นักเรียนจะมีความวิตกกังวลว่าภาษาไทย
ไม่ใช่ภาษาแรกที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน อาจมีความยากในการเรียน ดังนั้นถ้าครู
ผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างบรรยากาศที่ดีเพื่อลดความวิตกกังวลให้กับ
นักเรียนได้ การเรียนการสอนอาจไม่ได้ผลดีตามที่มุ่งหวังไว้

3. การฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการเดาความหมายของคำศัพท์ที่มีความสำคัญและจำเป็น
เพราะในชีวิตประจำวันของนักเรียน ไม่ว่าจะอยู่ในวัยเรียนหรือเมื่อพวกเขาโตขึ้น ทักษะการอ่าน
จะเป็นทักษะที่ใช้มาก และต้องพบกับคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ไม่รู้ความหมายอีกมากมาย ดังนั้นการฝึกให้
นักเรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะการเดาความหมายของคำศัพท์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ
นักเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต

4. การฝึกให้นักเรียนสามารถตั้งเป้าหมายของการอ่าน และเลือกใช้ทักษะการอ่าน
ได้เหมาะสมกับเป้าหมายและลักษณะของเนื้อหาที่อ่านก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน เพราะในชีวิต
ประจำวันนั้นนักเรียนจะต้องใช้ประโยชน์จากการอ่านสื่อ หรือเอกสารที่แตกต่างกันหลายประเภท
การรู้จักตั้งเป้าหมายของการอ่าน และเลือกใช้ทักษะการอ่านที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดความ
เข้าใจในสิ่งที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้เวลาในการอ่านน้อย

5. ในการสอนวิชาภาษาไทย ครูควรมีหนังสือหรือเอกสารที่นอกเหนือจากเนื้อหาในบทเรียน เช่น บทความ เรื่องสั้น สารคดี เป็นต้น สำหรับให้นักเรียนอ่านเสริม เพราะการที่นักเรียนได้อ่านหนังสือหรือเอกสารที่แตกต่างออกไปจากบทเรียน จะทำให้นักเรียนได้พบกับเอกสารในรูปแบบที่หลากหลาย เป็นการฝึกให้นักเรียนสามารถตั้งเป้าหมายของการอ่าน และเลือกใช้ทักษะการอ่านที่เหมาะสมกับลักษณะของเนื้อหาที่แตกต่างกันด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทดลองเพื่อต้องการทราบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงควรทำการวิจัยเพื่อทราบผลทางด้านเจตคติ และทักษะด้านอื่น ๆ ของนักเรียนด้วย
2. ผู้วิจัยเลือกทดลองกับนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ดังนั้นจึงควรนำวิธีการนี้ไปทดลองกับนักเรียนที่พูดภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น
3. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิจัยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงสมควรนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นอื่น ๆ ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย